

meg kell köszönnöm. (meglátja a ládát). De mi ez, ki hozta ezt ide, bizonyosan valami ostoba rendelménye férjemnek, — látnom kell — (a láda födelét fölemeli)

Fránzl. (felugrik a ládában, kitarja karjait) Szerelmesem!

Eulália. (ijedve, háttal) Minden jó lelkek dicsérik az Urat.

Fránzl. (csalódása miatt visszarezzen) Ja — ja — ja — jaj — az öreg — szegyenbe bonyolodtunk.

Eulália. (magában) Ismeretlenem!

Fránzl. (zavartan) Most mit csináljak?

Eulália. (magában) Mily merészség!

Fránzl. (magában) Szentelenség el ne hagyj! (fenn) Van szerencsém jó estvét kívánni!

Eulália. (lesüti szemeit) Uram! mit akar ön itt?

Fránzl. Semmit, csak nagyrebecsült barátságát megnyerhetni!

Eulália. De ez igen különös modor! Mi hozta önt ide?

Fránzl. Egy pár hordász, hanem mondtam igen gyöngédtelen modorban.

Eulália. És mit keres ön itt?

Fránzl. (magában) De okosabb lesz — megmondom neki, (fenn) kedvesemet, égő szerelmem tárgyát.

Eulália. (e szavakat magára véve) Hogyan? Uram!

Fránzl. De ön oly távol áll tőlem, pedig mit mondanó akarok, ezt halkán kell oda sugnom. Jöjjen bocsátkozzék le hozzám ide a ládába, szépen elférünk egymás mellett és suttogjunk egymáshoz.

Eulália. Uram! mit gondol ön, én oda?

Fránzl. Ha önnek nem tetszik belépni, úgy hát tetszik nekem kilépni, s önhöz megyek (kilép a ládából) Oh mi régen ügyeletem én e ház körül, mint a macska a tejfel körül, s miután alkalom nem akadt bejöhetnem, a végzet doctor Wollerhez vezetett, kitől hallám, hogy egy csontvázat akar küldeni e házhöz — a szerelem vakmerő és leleményes! — bepakoltattam csontváz helyett magamat e ládába és ide hozattam. Most itt vagyok; elhatározám, addig, ki nem menni, míg szerelmesemet, kinek még nevét sem tudom, nem látom, vele nem beszélek s térdeimen viszonszerelmemet nem esdeklek.

Eulália. (mind magára értve) Uram! mire vetemedett ön?

Fránzl. A szerelem egy könnyű paripa, mely minden akadályon keresztül szökik; — Az

ész rajta ül mint lovagló, és tartja a kantárt, de ha a ló megvadul, kiugrik s az észet leveti, s addig rohan míg a fálnak nem fut s homlokát beleüti, — (érzelegve) én ilyen paripa vagyok! (kitárja karjait s körülépdelve keresi kedvesét). Oh kedvesem! jöjj egészen kitárt karjaimba s magasan dobogó keblemre!

Eulália. (gondolván hogy őt akarja ölelni, elhuzódik) Megállj! vissza uram, mit nem bártorkodik!

Fránzl. Oh, hisz ön tudja már rég titkomat, — tapasztalta, mint kísértem, mintha csak hozzá lettem volna bilincselve, — tapasztalta szemem sugarában a szerelem telegráf vonalait.

Eulália. Igen tapasztaltam s azért kell megmondanom.

Fránzl. Hogy ön szerelmemet gyámolítja, segít, könyörölni fog rajtam — nemde ön fog!

Eulália. Soh se uram, nem lehet, nem szabad önt meghallgatnom.

Fránzl. Látja ön, én vak vagyok, mint maga Cupidó, (sohajt) oh szerelmesem!

Eulália. Uram, még egyszer mondom, hallgasson s ne nevezzen engem szerelmesének, — mert bár szívem önt pártolja, de a kötelesség tilt.

Fránzl. (elbámulva) Micsoda? (halkan) Az öreg azt hiszi hogy miatta jöttem.

Eulália. Szegény fiatal ember, a mit ön szenved, szívem is érzi, de mindemellett egy újabb és veszedelmesebb sebet kell szívén ütönm, midőn megvallom, hogy én már férjnél vagyok.

Fránzl. Ez a legnagyobb szerencse (megjobbítván szavát, búsan) szerencsétlenség — akarám mondani. (magában) Csakugyan azt hiszi, hogy bele vagyok szerelmes, — szép volna — ds megállj — ez tán segíthet, úgy tettelem, mintha fülig belé volnék szerelmes, úgy tán a háznál megmaradhatok. (élénk páthosszal) Oh nagysád, ön nem fogja a boldogtalant eltasítani, ki szerelme lángjával ön lábaihoz borul, — hisz ön is elesett angyal.

Eulália. Micsoda?

Fránzl. Igen — igen, az égből esett le, hogy engem mint védangyal a boldogság pályáján vezessen.

Eulália. Uram! (halkan) Mily szépen beszél; a férjem soha sem beszélt így! (fenn) De uram egy nő az én éveimben —

Fránzl. Az ön éveiben? Istenem, hisz ön legfeljebb is a középkorból való.

Eulália. S az ön fiatalsága?

Franzi. Oh én igen szorgalmas ember vagyok, egy pár év alatt utófértém.

Eulália. De hát mi van tulajdonképpen rajtam?

Franzi. Semmi! — semmi nemesebb vagy tökéleesebb ki nem került soha a teremés műhelyéből, — a természetet önt ünnepi recreatio napján szülte, midőn éppen egyéb dolga nem volt; e sugar termet emlékezetet azon lég- és fényből szőtt lényre, kit a regény-költészet tündérnek nevez, s kik a kék ég kebléből földre szállnak, mint a szálló lepkék, kik magukat az ingó viragszálakon hintázzák, s kéj-szarvaikból forró szerelmet és örökös gyönyört gyönyört ömlesztenek! Oh szerelmem! ömleszd ki te is (hal-kan) ez csak érzélgés volt.

(folytatjuk.)

Ősz az idő.

Ősz az idő, erdön járok,
Lábom alatt zörg az avar.
Mindent mit csak két szemem lát
A hervadás fátyla takar.

Fürteim közt az őszi szél
Oly hidegen sívít odább...
Egy szóval se mondom „állj meg!“
Még biztatom: tovább... tovább!

Jön egy madár — s rászáll egy-egy
Szárnya ágra megpihenni...
Körül bámul — és tovább száll
Mint hogy e tájt nem ősméri....

Oly szomorú az egész táj...
Az a sok lehulló levél
Anynyi titkos fájdalomról
(Mit tán csak én értek) beszél!

OLIZÁR.

Vegyesek.

— A Ne felejs 1859. 40. számában következő tétel fordul elő:

Dec. 23—26. egyetlen gyenge előadás sem volt, s a színház oly üres vala, mintha mind csupa classicus drámákat adtak volna.

Ha nem tudnók hogy a „Nefelejts“ című szépirodalmi jeles lap Pesten jelenik meg, azt gondolnók hogy e dolog egyebütt is éppen így történhetett volna.

— A magyar férfi öltözékek árát mesterembereink nagyon felcsigázták mondja a „Nefelejts“ azonban kivétel Villér Imre szabómester, és Vajda János csizmadia, az első a magyar nadrágot 8 ftért,

az utóbbi a valódi magyar állásu csizmát 7 ftért készít; azt azonban a t. lap nem mondja hogy a nadrághoz a kelmét ki adja, ugy azt se mondja hogy azon t. csizmadia mester ur a waqa bőréből dolgozik e? — Itt nálunk 8 ftért készitt magyar csizmát Schwarz az első cipész. A nadrágot pedig megvárják 6 ftért, s Komlósinal oly kaczkiasan és diszesen, minők Komlói páratlan Atillái. Ha Atilla-kiállítás lesz valaha, Komlói Atillái a két ország egyik műhelye előtt sem hátrál. Nem csoda tehát, hogy az egész divatvilág e cikért hozzá siet.

— Grimm Vilmos a nagy német tudós a gyermekkedvencz mesélő bácsija, meghalt Berlin dec. 16. 1859.

— Miss Pastrana nincs többé. Sebastopolból Simferopolba menendő utjában meghalt. Áldás hamvaiddra szegény árva, kit csufságodért bámult kaczagott és fizetett a világ! —

Erkeztek.

- 1/1 Gróf Kua Farkas, Algyógyról.
- Gróf Lázár Mór, M.-Vásárhelyről.
- Báró Diószegi Árpád, Kecsdéről.
- Báró Diószegi Géza, Kecsdéről.
- Thoroczkai Mór, földbirtokos, M.-Vásárhelyről.
- Veres László, földbirtokos, Ákosról.
- Veres József, földbirtokos, Kozárváról.
- Dézes Sándor, földbirtokos, M.-Palatkáról.
- Sigmund István, földbirtokos, Tordáról.
- Bocskor László, földbirtokos, P.-Kamarásról.
- Biró József, földbirtokos, Pánczélésehről.
- Hoffman Emil, városi tanácsnok, Dézsről.
- Báthori Dániel, lelkész, Székről.
- Ballás József, lelkész, Malomról.
- Baboloce Domme, cs. k. hivatalnok, Hidalmásról.
- Nagy József, cathastralis tiszt, N.-Sajórérol.
- Déesi Károly, orsz. ügyvéd, Dézsről.
- 2/1 Zachariás János, ügyvéd, Zilahról.
- Virág Benedek, orvostudor, Tordáról.
- Isidor Kálmán, orvostudor, Zilahról.
- Hici János, földbirtokos, B.-Hunyadról.

Elutaztak:

- 1/1 Gabos János, földbirtokos, Somajra.
- Thoroczkai Teréz, földbirtokos, Tordára.
- Gyárfás Lajos, földbirtokos, Szász-Csanádra.
- Borbély Samu, földbirtokos, Dengelegre.
- Borbély László, földbirtokos, Dengelegről.
- 2/1 Gróf Lázár Mór, N.-Váradra.
- Bolabán Domme, cs. kir. hivatalnok, Hidalmásra.
- Báthori Dani, ref. lelkész, Székre.
- Ballán József, ref. lelkész, Malomra.
- Veres László, földbirtokos, Tordára.
- Sigmund István, földbirtokos, Tordára.
- Bocskor László, földbirtokos, P.-Kamarásra.
- Biró József, földbirtokos, Pánczélésehre.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

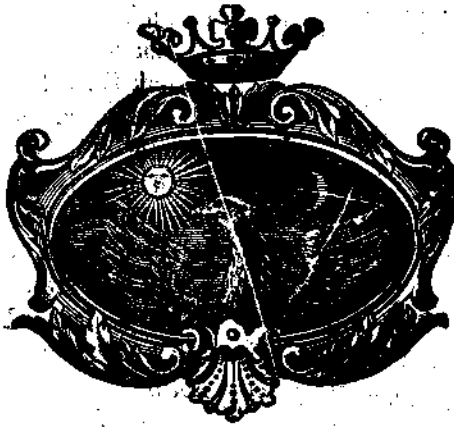
ÚJ SZINMŰ. FOLLINUSNÉ JUTALOMJÁTÉKA.

BÉRLET

SZÜNET.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélylyel.

Kolozsvártt, ma, szombaton, január 7-en, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által:

Follinusné javára e szinpadon előszös adatik:

A TŰNDÉRUJJA.

Legujabb szinmű 5 felv. Irták: Scrahe és Logouvé. Francziából fordította: Féléki Miklós.

Személyzet.

Lesneven grófné	— — —	Boderfiné.	Josefa, marquisné komornája	—	Turcsányiné.
Lesneven gróf, fia	— — —	Gyulai.	Corinne) varróleányok	— —	Lángh Mari.
Tristán, a gróf fia	— — —	Paulay.	Ester)	— —	Szabó Eszter.
Bertha, a grófné unokája	— — —	Pataki Rózsa.	Egy fiatal ember	— —	Felix.
Helén, a grófné unokahuga	— — —	*Follinusné.	Péter, Lesneven gróf szolgája	—	Szücs.
Kerbriand Richard, bretagnei nemes	— — —	Komáromi.	János, Menneville Marquisné szolgája	—	Szilássi.
Menneville marquisné	— — —	J. Polákovicsné.	Varró leányok		
Berny asszony	— — —	Sch. Minka.	Történik Bretagneban, és Párisban.		
Pen-Mars herczeg	— — —	Tar.			

A t. cz. közönség kegyében ajánlja magát a

jutalmazandó.

Tisztelettel kéretnek a páholy- és zártszék bérlő t. uraságok helyeik meg- vagy nem tartása iránt déli 12 óráig rendelkezni, hogy azentul másoknak is szolgálhassunk.

Helyek ára: Felső páholy 2 ft 10 kr. Közép páholy 3 ft 15 kr. Alsó páholy 2 ft 63 kr. Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr. Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.